

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 23-161/DH/RO

Beslissing van de Raad van Discipline in het ressort Den Haag van 17 juli 2023 in de zaak 23-161/DH/RO

naar aanleiding van de klacht van:

klager

gemachtigde: mr. D.A. Wahid-Manusama

over:

verweerder

gemachtigde: mr. S.F. Knijnenburg

1 VERLOOP VAN DE PROCEDURE

1.1 Op 15 juli 2022 heeft klager bij de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Rotterdam (hierna: de deken) een klacht over verweerder ingediend.

1.2 Op 20 februari 2023 heeft de raad het klachtdossier met kenmerk R 2023/18 van de deken ontvangen.

1.3 De klacht is behandeld op de zitting van de raad van 5 juni 2023. Daarbij waren klager met zijn gemachtigde en verweerder met zijn gemachtigde aanwezig.

1.4 De raad heeft kennisgenomen van het in 1.2 genoemde klachtdossier, van de op de inventarislijst genoemde bijlagen 1 tot en met 31 en van de aanvullende reactie d.d. 28 februari 2023 van verweerder.

2 FEITEN

2.1 Voor de beoordeling van de klacht gaat de raad, gelet op het klachtdossier en de op de zitting afgelegde verklaringen, uit van de volgende feiten.

2.2 Klager is woonachtig in België en was sinds 1 december 2018 als financieel directeur werkzaam bij een in Nederland gevestigde vennootschap (hierna: de werkgever). Per september 2019 ontwikkelde de functie van klager zich richting de functie van algemeen directeur.

2.3 Verweerder heeft klager op 4 maart 2021 een opdrachtbevestiging verstuurd voor het adviseren over een arbeidsrechtelijke kwestie, zijnde onder meer de toepasselijke arbeidsvoorwaarden bij de doorgroei naar de functie van algemeen directeur.

2.4 Klager is op 9 juli 2022 op non-actief gesteld door zijn werkgever. Verweerder heeft klager vanaf dat moment bijgestaan in het arbeidsrechtelijke geschil en bij de beëindiging van het dienstverband van klager door middel van het opstellen van en onderhandelen over een vaststellingsovereenkomst.

2.5 Verweerder heeft klager op 21 juli 2021 per e-mailbericht, voor zover van belang, het volgende medegedeeld:

“Wanneer ernstig verwijtbaar handelen door de rechter wordt aangenomen, dan hoeft [de werkgever] aan jou geen transitievergoeding of enige andere vergoeding te betalen. Daarnaast kan dit door het UWV als een benadelingshandeling worden beschouwd waardoor er geen recht op een WW-uitkering ontstaat.”

2.6 In een e-mail van 27 juli 2021 heeft verweerder onder meer het volgende aan

klager bericht:

“Conform jouw verzoek ga ik in het onderstaande in op het beëindigingsvoorstel dat [de werkgever] jou heeft gedaan en geef ik daarbij mijn oordeel over het voorstel en de afzonderlijke onderdelen daarvan.

(...)

Het voorstel betreft een beëindigingsvoorstel op zogenaamde neutrale gronden.

Daarmee is het voor jou mogelijk een WW-uitkering aan te vragen.”

2.7 Verweerder heeft op 1 augustus 2021 een conceptbrief voorgelegd aan klager, bestemd voor de advocaat van de werkgever. Daarin heeft verweerder onder meer het volgende opgenomen:

“a) Zoals u bekend is [klager] thans arbeidsongeschikt. Een beëindiging van de arbeidsovereenkomst tijdens arbeidsongeschiktheid is voor [klager] maar ook voor [de werkgever] nadelig. [Klager] zal dan geen aanspraak kunnen maken op een uitkering omdat het UWV hem dan een benadelingshandeling verwijt.”

2.8 Bij brief van 4 augustus 2021 heeft verweerder deze brief verstuurd.

2.9 De advocaat van de werkgever heeft bij brief van 19 augustus 2021 gereageerd, waarin onder meer is vermeld:

“Hieruit blijkt dat in een situatie als onderhavige, partijen de arbeidsovereenkomst middels een vaststellingsovereenkomst zullen beëindigen zodat [klager] recht behoudt op een WW-uitkering.”

2.10 Klager en de werkgever hebben op 23 september 2021 een vaststellingsovereenkomst getekend. Hierin is onder meer opgenomen:

“F. dat Werknemer geen verwijt treft ten aanzien van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en evenmin sprake is van een dringende reden als bedoeld in artikel 7:678 BW;”

2.11 Op 5 oktober 2021 heeft klager het UWV verzocht om een WW-uitkering. Het UWV heeft deze aanvraag bij besluit van 8 oktober 2021 afgewezen en heeft klager verwezen naar de uitkeringsinstantie in zijn woonland België.

2.12 De advocaat van de werkgever heeft verweerder bij e-mail van 21 oktober 2021 – voor zover van belang – het volgende medegedeeld:

“Conform artikel 7.2 van de vaststellingsovereenkomst dient uw cliënt voor de Beëindigingsdatum al zijn eigendommen op te halen dan wel [de werkgever] te vragen te spullen tegen kostprijs te versturen. Tot op heden zijn niet alle spullen opgehaald. (...) Nu [klager] zich niet aan de verplichtingen op basis van artikel 7.2 houdt (het ophalen van de eigendommen voor 1 oktober 2021), zal [de werkgever] haar verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst opschorten totdat de spullen zijn opgehaald. In de tussentijd zal [de werkgever] (pro rata) EUR 25,- per M2 per maand opslag rekenen (gelet op de huidige hoeveelheid spullen betreft dit EUR 500,- per maand), te verrekenen met de beëindigingsvergoeding.”

2.13 Verweerder heeft deze e-mail op 25 oktober 2021 naar klager doorgestuurd en daar onder meer het volgende bij opgemerkt:

“Mijn advies in deze is één en ander niet juridisch te proberen op te lossen maar vooral praktisch, namelijk – in het geval het correct is dat dit spullen van jou zijn – die spullen zo spoedig mogelijk op te halen danwel te laten ophalen. Uiteraard kun je juridisch met [werkgever] gaan bekvechten of het haar is toegestaan opslag te berekenen voor de bewaring van de spullen en/of dat verrekend kan/mag worden met de beëindigingsvergoeding, maar de daarmee gemoeide juridische kosten kunnen beter worden voorkomen door praktisch te handelen en de spullen op te halen.”

2.14 Klager heeft verweerder diezelfde dag per e-mail geantwoord dat hij zou trachten om de goederen op te halen.

2.15 Op 26 oktober 2021 heeft verweerder zijn juridische bijstand aan klager beëindigd omdat er volgens verweerder een onoverbrugbaar verschil van inzicht was ontstaan over de verder te volgen strategie. Klager heeft vervolgens een andere advocaat ingeschakeld.

2.16 Verweerder heeft klager bij e-mail van 29 oktober 2021, voor zover van belang, het volgende bericht:

“Volgens mij ben jij niet aan andere dan de Nederlandse regelgeving onderworpen voor het aanvragen van een uitkering. Ik verwijs je naar bijgesloten folder van het SVB, zie bijlage.”

2.17 De uitkeringsinstantie in België, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (hierna: de RvA), heeft klager bij administratieve beslissing van 20 december 2021 medegedeeld dat hij is uitgesloten van het recht op uitkeringen vanaf 1 oktober 2021, omdat hij bestuurder is van een in België gevestigde vennootschap.

2.18 Op 14 januari 2022 heeft deze advocaat aan verweerder een aansprakelijkstelling toegezonden.

2.19 Verweerder heeft de aansprakelijkstelling op 17 januari 2022 doorgestuurd naar zijn assurantietussenpersoon met het verzoek dit aan de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar te zenden.

2.20 De verzekeraar heeft de aansprakelijkheid bij e-mail van 22 februari 2022 van de hand gewezen. Nadien zijn diverse berichten gewisseld tussen (de advocaat van) klager en de verzekeraar. Bij e-mail van 10 juni 2022 heeft de verzekeraar, voor zover relevant, het volgende gestuurd:

“Na overleg met verzekerde kom ik hierbij terug op uw e-mail van 24 april jl.

Vooropgesteld zij dat de opdracht aan verzekerde inhield uw cliënt te helpen met het arbeidsconflict dat tussen hem en zijn werkgever (...) was ontstaan. (...) Het was uw cliënt er dan ook alles aan gelegen om een ontbindingsprocedure bij de rechter te voorkomen, waarvoor verzekerde zich dan ook heeft ingespannen. En met succes, want in de vaststellingsovereenkomst is een substantiële ontslagvergoeding van EUR 62.500,- bruto afgesproken. Dat is een (veel) beter resultaat dan wanneer de kwestie door de rechter zou zijn beslist.

[...]

Voorts herhalen wij ons standpunt dat uw cliënt in Nederland noch in België recht op een WW-uitkering zou hebben gehad, ongeacht welk advies verzekerde zou hebben gegeven en ongeacht de wijze waarop de arbeidsovereenkomst van [klager] zou zijn beëindigd. Wanneer de rechter in een ontbindingsprocedure het handelen/ nalaten van uw cliënt als ernstig verwijtbaar had gekwalificeerd, zou er voor hem eveneens geen recht op een WW-uitkering zijn ontstaan.”

3 KLACHT

3.1 De klacht houdt, zakelijk weergegeven, in dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld als bedoeld in artikel 46 van de Advocatenwet. Klager verwijt verweerder hoofdzakelijk dat hij:

a) onjuist heeft geadviseerd over de mogelijkheid tot het verkrijgen van een (Nederlandse) WW uitkering, waardoor klager nu geen aanspraak kan maken op deze uitkering en ook te maken heeft met een onderbreking in zijn AOW-opbouw;

3.2 Klager stelt in dat verband dat hij van verweerder, als ter zake kundig advocaat en gespecialiseerd in het arbeidsrecht, mocht verwachten dat hij zodanig juridisch advies zou geven met betrekking tot de totstandkoming van de vaststellingsovereenkomst van 23 september 2021, dat het verkrijgen van een (Nederlandse) WW-uitkering, gegeven de specifieke omstandigheden van klager (te weten: hij is woonachtig in België, is directeur van een Belgische vennootschap en

was bijna 40 jaar in Nederlandse loondienst), aan andere dan voor een Nederlandse ingezetene van toepassing zijnde regels onderworpen is. Verweerder had er volgens klager op moeten wijzen welke opties er waren om toch een WW-uitkering te krijgen of klager erop moeten wijzen dat hij over bepaalde kennis niet beschikt en hem moeten doorverwijzen naar een gespecialiseerde advocaat.

3.3 Verder verwijt klager verweerder dat hij:

- b) heeft nagelaten de algemene voorwaarden mee te zenden bij de opdrachtbevestiging van 4 maart 2021;
- c) heeft nagelaten een tweede opdrachtbevestiging te versturen toen zijn rol veranderde van adviseur naar procesvertegenwoordiger vanaf 9 juli 2021;
- d) in zijn opdrachtbevestiging niet heeft aangegeven dat hij het Belgische recht niet voldoende machtig was;
- e) in de vaststellingsovereenkomst geen formele overweging heeft opgenomen om klagers WW-rechten veilig te stellen;
- f) onjuist heeft geadviseerd over het ophalen van de persoonlijke bezittingen van klager bij de werkgever en daarin heeft nagelaten op te komen voor de belangen van klager als zijn cliënt;
- g) zijn persoonlijke opvattingen heeft laten doorwerken in zijn handelen als advocaat, hetgeen niet past bij de professionele houding die van een advocaat mag worden verwacht. Zo geeft klager aan dat de teneur die uit de correspondentie in 2022 namens verweerder volgt, is dat de hoogte van de schadeloosstelling het niet verkrijgen van een WW-uitkering zou vergoelijken. Daarnaast negeert verweerder het hiaat in de AOW-opbouw van klager. Klager geeft op dit punt ook aan dat verweerder zijn verzekeraar op onjuiste wijze, dan wel niet naar waarheid heeft geïnformeerd in het kader van de aansprakelijkheidstelling.

4 VERWEER

4.1 Verweerder heeft tegen de klacht verweer gevoerd. Over klachtonderdeel a) voert verweerder het volgende aan:

4.2 Verweerder stelt voorop dat klager kennelijk niet voor een WW-uitkering in aanmerking komt, omdat zijn aanvragen daarvoor door zowel het UWV als door de RvA zijn afgewezen. Terugkijkend geeft verweerder aan dat hij er beter aan had gedaan wanneer hij het onderwerp WW in zijn adviezen aan klager expliciet had opgenomen. Verweerder geeft echter aan dat uit de gesprekken met klager en de ernst van het arbeidsconflict, namelijk een ontbindingsprocedure wegens ernstig verwijtbaar handelen, te verklaren is dat dat onderwerp WW slechts zijdelings aan de orde is geweest. Verweerder benadrukt daarbij dat klager zich vanaf hun eerste contact steeds heeft geprofileerd als ambitieus en iemand waarvoor werkgevers in de rij zouden staan. Het onderwerp WW zou klager weg hebben gewuifd en verweerder begreep dat een dergelijke uitkering voor klager, gelet op zijn positie en het bijbehorend salaris, ook niet zo interessant voor hem was. Verweerder betwist dan ook dat het van meet af aan de bedoeling van klager was om aanspraak te maken op een WW-uitkering. Had klager dit aan verweerder verteld, dan had dit onderwerp meer aandacht gekregen.

4.3 Verweerder geeft aan dat de vaststellingsovereenkomst zeker niet het – primaire – doel had om voor klager een recht op WW-uitkering veilig te stellen, maar juist om een ontbindingsprocedure bij de rechter te voorkomen. De focus lag steeds op het voorkomen van die procedure, omdat de kans groot was dat het dienstverband van klager wegens ernstig verwijtbaar handelen zou worden ontbonden. Uit de correspondentie tussen klager en verweerder blijkt die focus ook, net als dat klager zich met name druk maakte om de vraag of de finale kwijting voldoende was

vastgelegd. Met een WW-uitkering was klager niet bezig, althans hij liet dit niet blijken.

4.4 Dit neemt volgens verweerder niet weg dat in de vaststellingsovereenkomst wel is opgenomen dat klager geen verwijt treft ten aanzien van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Verweerder geeft aan dat de opgenomen bepaling er normaal gesproken voor zorgt dat er geen problemen zijn bij het aanvragen van een WW-uitkering. Dat er omstandigheden zijn waardoor de Nederlandse socialezekerheidswetgeving toch niet van toepassing zijn, bijvoorbeeld omdat de persoon direct na het werkloos worden terugkeert naar zijn woonland, is geen onderwerp van gesprek geweest tussen klager en verweerder, waardoor het ook geen onderwerp in de advisering is geweest. Het daadwerkelijk doen van een aanvraag om een WW-uitkering is niet ter sprake gekomen, zodat er ook geen aanleiding bestond voor verweerder om klager door te verwijzen naar een andere advocaat.

4.5 De raad zal hierna, waar nodig, ingaan op het verweer tegen de overige klachtonderdelen.

5 BEOORDELING

Toetsingskader

5.1 De raad neemt bij de beoordeling van de klacht als uitgangspunt dat, gezien het bepaalde in artikel 46 van de Advocatenwet, de tuchtrechter mede tot taak heeft de kwaliteit van de dienstverlening te beoordelen indien daarover wordt geklaagd. Bij deze beoordeling geldt dat de tuchtrechter rekening houdt met de vrijheid die de advocaat heeft met betrekking tot de wijze waarop hij een zaak behandelt en met de keuzes waar de advocaat bij de behandeling van de zaak voor kan komen te staan. De vrijheid die de advocaat heeft met betrekking tot de wijze waarop hij een zaak behandelt en de keuzes waar hij voor kan komen te staan zijn niet onbeperkt, maar worden begrensd door de eisen die aan de advocaat als opdrachtnemer in de uitvoering van die opdracht mogen worden gesteld en die met zich brengen dat zijn werk dient te voldoen aan datgene wat binnen de beroepsgroep als professionele standaard geldt. Die professionele standaard veronderstelt een handelen met de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwame en redelijk handelende advocaat in de gegeven omstandigheden mag worden verwacht (zie Hof van Discipline 5 februari 2018, ECLI:NL:TAHVD:2018:32).

Opmerkingen vooraf

5.2 Partijen verschillen van visie of het verweerder vrij stond om onder meer de vaststellingsovereenkomst in te dienen in deze tuchtrechtelijke procedure. Klager stelt dat verweerder dit niet vrij stond, omdat klager en zijn ex-werkgever in de vaststellingsovereenkomst hebben afgesproken dat de inhoud daarvan niet aan derden kenbaar mag worden gemaakt. Klager stelt dat deze vertrouwelijkheid ook geldt voor verweerder, die op dat moment als advocaat optrad namens klager. Zonder toestemming van klager zou verweerder dit niet mogen indienen in deze tuchtrechtelijke procedure.

5.3 Verweerder weerspreekt dit en stelt dat zijn geheimhoudingsplicht niet zo ver gaat dat hij dit document niet in deze tuchtrechtelijke procedure mag indienen. Hij wijst op gedragsregel 3 lid 4. Verweerder stelt dat hij zich genoodzaakt voelde om dit document in te dienen om uiteen te zetten onder welke omstandigheden hij klager heeft bijgestaan, aangezien klager de kwaliteit van zijn dienstverlening ter discussie stelt.

5.4 De raad overweegt als volgt. De geheimhoudingsplicht van een advocaat geldt niet onverkort in een door een (voormalig) cliënt tegen zijn advocaat aanhangig gemaakte tuchtrechtprocedure. De advocaat moet zich immers naar behoren kunnen verdedigen tegen de tuchtklacht. Dit volgt ook uit gedragsregel 3 lid 4, waar

verweerder terecht op wijst. Gelet op de inhoud van de klachten is de raad van oordeel dat verweerder het indienen van de vaststellingsovereenkomst in deze tuchtrechtelijke procedure in redelijkheid noodzakelijk mocht achten voor zijn verweer tegen de klacht. De raad weegt in dat verband mee dat de klacht ziet op de (gevolgen van de) inhoud van de vaststellingsovereenkomst waarover verweerder heeft geadviseerd, zodat verweerder redelijkerwijs aanleiding heeft kunnen zien om die overeenkomst in te dienen.

5.5 Klager en verweerder zijn verder in geschil over de vraag wie eind oktober 2021 de juridische bijstand heeft beëindigd. De raad stelt vast dat dit discussiepunt voor de klacht die hier voorligt niet relevant is en gaat daar om die reden aan voorbij.

5.6 De raad gaat hieronder in op de afzonderlijke klachtonderdelen.

Klachtonderdeel a): onjuiste advisering over WW-uitkering

5.7 Verweerder heeft klager bijgestaan in een arbeidsrechtelijk geschil waarin duidelijk werd dat de arbeidsovereenkomst van klager zou worden beëindigd. Dat betekent dat verweerder in zijn advisering aan klager ook rekening had moeten houden met het (eventueel) aanvragen van een WW-uitkering en de voorwaarden daaromtrent mede omdat sprake was van grensoverschrijdende omstandigheden en verweerder daarvan op de hoogte was. Dat hangt immers zodanig samen met de beëindiging van de arbeidsrelatie waarover verweerder adviseerde, dat dit behoort tot de zorgplicht van verweerder jegens klager.

5.8 De vraag is of verweerder tekortgeschoten in zijn advisering aan klager. De raad stelt in dat verband vast dat verweerder de WW-uitkering meerdere malen in e-mailberichten heeft benoemd. Uit het dossier volgt dat verweerder er kennelijk van uitging dat klager met succes een WW uitkering kon aanvragen met de vaststellingsovereenkomst die is getekend. De raad verwijst in dit verband naar de citaten in overwegingen 2.5 tot en met 2.7 waaruit blijkt dat verweerder rekening hield met de eisen die het UWV stelt aan een beëindiging. De overeenkomst was volgens verweerder dan ook 'WW-proof'. Verweerder heeft zich niet gerealiseerd dat klager mogelijk niet in aanmerking zou komen voor een Nederlandse WW-uitkering, omdat klager in België woonachtig is. Door de grensoverschrijdende omstandigheden had verweerder daar echter wel bedacht op moeten zijn. Verweerder stelt in dat verband weliswaar terecht dat de vaststellingsovereenkomst normaal gesproken zou volstaan, maar hij had klager (ten minste) moeten waarschuwen dat dit in zijn geval mogelijk anders was.

5.9 Verweerder stelt dat de focus lag op het voorkomen van een ontbindingsprocedure bij de rechter. Ook zou klager het onderwerp van de WW-uitkering hebben weggewuifd en hebben aangegeven snel een nieuwe baan te hebben. De raad stelt echter vast dat verweerder dit niet heeft vastgelegd in het dossier of in berichten aan klager. Dat komt voor risico van verweerder, omdat het aan hem is om zulke belangrijke aspecten/afspraken schriftelijk vast te leggen (zoals ook volgt uit gedragsregel 16 lid 1). De raad kan dan ook niet vaststellen dat dit tussen klager en verweerder inderdaad zo is besproken. Verweerder heeft ook erkend dat het, achteraf gezien, beter was geweest als hij dit toen had vastgelegd. Zelfs als de focus van verweerder terecht lag op het voorkomen van een ontbindingsprocedure bij de rechter, doet dat niet af aan zijn gehoudenheid om buiten die focus gelegen aspecten in het oog te houden. De raad betreft in dat oordeel dat klager op dat moment was geschorst en in een arbeidsconflict verwickeld was. Juist onder die omstandigheden was het aan verweerder als zijn belangenbehartiger om ook omstandigheden mee te nemen waar klager op dat moment niet zelf aan dacht.

5.10 Dit betekent dat verweerder tekort is geschoten in zijn zorgplicht jegens klager,

nu hij diens specifieke situatie niet voldoende heeft onderkend. Klachtonderdeel a) is dan ook gegrond. De raad overweegt uitdrukkelijk dat daarmee niet is gezegd dat klager wel recht op een WW-uitkering zou hebben gehad als verweerder wel had voldaan aan zijn zorgplicht. Het oordeel daarover is voorbehouden aan de civiele rechter.

Klachtonderdelen b) en c): niet versturen van algemene voorwaarden en tweede opdrachtbevestiging

5.11 De raad acht klachtonderdelen b) en c) ongegrond. Klager heeft niet duidelijk gemaakt op welke wijze hij zou zijn geschaad door het ontbreken van algemene voorwaarden. Dat geldt ook voor het niet versturen van een tweede opdrachtbevestiging. Kennelijk heeft klager verweerder gevraagd hem bij te staan in het arbeidsconflict. Daarover hebben zij nadien ook uitvoerig gecommuniceerd, wat heeft geresulteerd in de vaststellingsovereenkomst van 23 september 2021.

Klachtonderdeel d): niet vastleggen dat verweerder Belgisch recht niet machtig is

5.12 Evenmin slaagt klachtonderdeel d). Volgens klager had verweerder moeten vastleggen in de opdrachtbevestiging dat hij het Belgisch recht niet machtig is. De raad volgt dat niet. De expertise van een Nederlandse advocaat is in beginsel beperkt tot het Nederlandse recht. Vastlegging van die beperking in de opdrachtbevestiging is niet nodig. De klacht slaagt daarom niet.

Klachtonderdeel e): geen overweging over WW-uitkering in de vaststellingsovereenkomst

5.13 Klager stelt verder dat verweerder tekort is geschoten in het behartigen van zijn belangen, omdat verweerder geen formele overweging over het recht op een WW-uitkering heeft opgenomen in de vaststellingsovereenkomst. In aanvulling op de overwegingen over klachtonderdeel a) stelt de raad vast dat in de vaststellingsovereenkomst onder F (zie overweging 2.10) een overweging is opgenomen ter behoud van het recht op een WW uitkering. De klacht is dan ook ongegrond.

Klachtonderdeel f): onjuiste advisering over het ophalen van spullen

5.14 Verder wordt verweerder verweten dat hij klager niet voldoende heeft bijgestaan in de advisering over ophalen van de spullen bij zijn (ex-)werkgever. Volgens hem had verweerder de 16 pallets aan privéspullen van klager die bij zijn werkgever lagen, moeten betrekken in de vaststellingsovereenkomst. Verweerder heeft er op dat punt gewezen dat in de vaststellingsovereenkomst is opgenomen dat klager voor de beëindigingsdatum zijn spullen zou ophalen. Ook heeft hij klager geadviseerd de nadien niet-opgehaalde spullen alsnog op te halen om kosten en een nieuw geschil te voorkomen. De raad is van oordeel dat verweerder daarmee zorgvuldig heeft gehandeld. Het klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel g): correspondentie van de verzekeraar

5.15 Tot slot voert klager onder klachtonderdeel g) aan dat verweerder, zo begrijpt de raad, in de correspondentie over de aansprakelijkstelling onjuiste informatie of onwaarheden heeft doorgegeven aan zijn verzekeraar en niet genoeg rekening heeft gehouden met de belangen van klager. Verweerder weerspreekt dit. Hij wijst er bovendien op dat de correspondentie waar klager over klaagt, afkomstig is van de verzekeraar en niet tuchtrechtelijk aan verweerder kan worden toegerekend. De raad volgt verweerder in beide verweren. Het klachtonderdeel faalt.

6 MAATREGEL

6.1 Verweerder heeft klager bijgestaan bij de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst en het onderhandelen over een vaststellingsovereenkomst daartoe. Achteraf is gebleken dat klager, door zijn persoonlijke situatie, geen

aanspraak kan maken op een WW-uitkering in zowel Nederland als zijn woonland België. Verweerder heeft klager daar niet voor gewaarschuwd. Dat had echter wel op zijn weg gelegen op grond van zijn zorgplicht.

6.2 De raad is van oordeel dat een zakelijke terechtwijzing passend is en legt daarom een waarschuwing op.

7 GRIFFIERECHT EN KOSTENVEROORDELING

7.1 Omdat de raad de klacht gedeeltelijk gegrond verklaart, dient verweerder op grond van artikel 46e lid 5 van de Advocatenwet het door klager betaalde griffierecht van € 50,- aan hem te vergoeden binnen vier weken nadat deze beslissing onherroepelijk is geworden. Klager dient binnen twee weken na de datum van deze beslissing zijn rekeningnummer schriftelijk aan verweerder door te geven.

7.2 Nu de raad een maatregel oplegt, zal de raad verweerder daarnaast op grond van artikel 48ac lid 1 van de Advocatenwet veroordelen in de proceskosten. De raad ziet geen aanleiding om dit niet te doen, ondanks het verzoek van verweerder daartoe. De proceskosten zijn als volgt:

- a) € 50,- reiskosten van klager,
- b) € 750,- kosten van de Nederlandse Orde van Advocaten en
- c) € 500,- kosten van de Staat.

7.3 Verweerder dient het bedrag van € 50,- aan reiskosten binnen vier weken nadat deze beslissing onherroepelijk is geworden, te betalen aan klager. Klager dient binnen twee weken na de datum van deze beslissing zijn rekeningnummer schriftelijk aan verweerder door te geven.

7.4 Verweerder dient het bedrag van € 1.250,- (het totaal van de in 7.2 onder b en c genoemde kosten) binnen vier weken nadat deze beslissing onherroepelijk is geworden, over te maken naar rekeningnummer IBAN: NL85 INGB 0000 079000, BIC: INGBNL2A, Nederlandse Orde van Advocaten, Den Haag, onder vermelding van "kostenveroordeling raad van discipline" en het zaaknummer.

BESLISSING

De raad van discipline:

- verklaart klachtonderdeel a) gegrond;
- verklaart klachtonderdelen b) tot en met g) ongegrond;
- legt aan verweerder de maatregel van waarschuwing op;
- veroordeelt verweerder tot betaling van het griffierecht van € 50,- aan klager, op de manier en binnen de termijn als hiervóór bepaald in overweging 7.1;
- veroordeelt verweerder tot betaling van de reiskosten van € 50,- aan klager, op de manier en binnen de termijn als hiervóór bepaald in overweging 7.3;
- veroordeelt verweerder tot betaling van de proceskosten van € 1.250,- aan de Nederlandse Orde van Advocaten, op de manier en binnen de termijn als hiervóór bepaald in overweging 7.4.

Aldus beslist door mr. S.M. Krans, voorzitter, mrs. M. Laning, G. Sarier, M.A.M. Wagemakers en M.P. de Klerk, leden, bijgestaan door mr. M.A.A. Traousis als griffier en uitgesproken ter openbare zitting van 17 juli 2023.